

ໂຮງຮຽນວັນອາທິດ
ວັນອາທິດ ທີ 10 ມີນາ 2019 (03-10-2019)

ບັນຫາກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ພໍໃຈ

ຖ້າເງິນບໍ່ມີວັດຖຸປະສົງ ທ່ານຈະຊື້ຫຼັງຂໍ້ພຽງແຕ່ໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈ?

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຄວາມພໍອົກພໍໃຈແລະຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງບໍ່ໄດ້ເປັນຄຳອັນສຸດທ້າຍຂອງຄວາມຍິນດີ.
ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ໂຣມັນຄັດໂທລິກແລະໂປແທສເຕັນໄດ້ຕັ້ງຂໍ້ສັງເກດໃນເວລາສີ່ສິບວັນກ່ອນວັນຄົນພຣະຊົນ, ເປັນເວລາເມື່ອພວກເຂົາຕັ້ງໃຈອິດອາຫານຈາກບາງສ່ວນຂອງຄວາມປາຖນາໃນສິ່ງທີ່ພໍໃຈ ສຳລັບກຳນົດສີ່ສິບວັນກ່ອນວັນຄົນພຣະຊົນ. ວັນຖືສິນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າວັນພຸດ, ແຕ່ຜູ້ສັງເກດການໄດ້ໃຊ້ວັນອັງຄານກ່ອນວັນສຸດທ້າຍຂອງເຂົາກິນອາຫານທີ່ມີໂຂມັນ. ວັນນັ້ນກາຍມາເປັນທີ່ຮູ້ກັນວ່າ “ວັນອັງຄານໃຫ່ງ” ຫຼືເປັນວັນທັມມະດາຕາມທີ່ເຮົາຮູ້: ວັນສອງກ່ອນວັນຖືສິນໃນສາສນາຄຣິດ.

ດ້ວຍວິທີດຽວກັນໃນບາງແຫ່ງ, ວັນສອງກ່ອນວັນຖືສິນປ່ຽນຈາກເວລາໄປຕາມຄວາມຕ້ອງການອາຫານທີ່ມີຣິດມັນ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການບັນລຸເປົ້າໝາຍຕາມຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານເນື້ອໜັງ ແລະຄວາມພໍໃຈໃນຄວາມບາບ. ຫຼາຍເມືອງແລະຫຼາຍພູມິພາກສເລີມສອງວັນຖືສິນອິດໃນສາສນາຄຣິດ. ແຕ່ສັງຄົມໂລກນີ້ແລ່ນຕິດຕາມ ບາງທີເກືອບຊາວຫ້າເປີເຊັນທີ່ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັບຝຣັ່ງໃນນິວອໍຣິນ, ຮັດລຸຍເຊັງນາ.

ແຕ່ຝູງຊົນບໍ່ຈຳເປັນລໍຖ້າວັນສເລີມສອງກ່ອນວັນຖືສິນຕາມຈຳນວນຄວາມພໍໃຈທາງສັງຄົມໂລກ. ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາແລະສມັຍທີ່ແລ່ນຕິດຕາມສະຖານທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມພໍອົກພໍໃຈແມ່ນເປັນອັນໃຊ້ໄດ້ ພຽງແຕ່ກົດເມົ້າ (ເຄື່ອງຍ້າຍຕຳແໜ່ງຄອມພິວເຕີ) ຫຼືບໍ່ກໍໂທຣະສັບມິຖີ. ໂລກທຸກວັນນີ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມພໍອົກພໍໃຈ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການມັນ, ຊື້ມັນໂລດ, ຢ່າລໍຖ້າອັນໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຕ້ອງການຊື້ໂລດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຂອງພໍໃຈ.

ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບທີ່ທຳໃຫ້ພໍອົກພໍໃຈທາງໂລກເບິ່ງຄືວ່າເປັນໜ້າຊື່ນຊົມຍິນດີ, ແຕ່ເປັນຄວາມນິຍົມຊົມຊອບທີ່ໜ້າພໍອົກພໍໃຈນີ້ມີຢູ່ພຽງຊົ່ວຄາວແລະບໍ່ຄົງຢູ່ຖາວອນ. ຄວາມຊື່ຊົມຍິນດີທາງໂລກຈະນຳເຮົາໄປຊູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ.

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2 ແລະ 3)

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ບັນຍາຈານ 2:1-3

1ຂ້າພະເຈົ້າຄິດໃນໃຈວ່າ “ມາແມ ມາລອງຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນກັນເບິ່ງ ຈົ່ງມ່ວນຊື່ນສະບາຍໃຈໄປ” ແຕ່ເບິ່ງແມເຣື່ອງນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຜົນເຊັ່ນກັນ. 2ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບການຫົວຂວັນວ່າ “ເຈົ້າບ້າບໍ່” ແລະກ່າວເຖິງຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນວ່າ “ມີປໂຍດອັນໃດ?” 3ຂ້າພະເຈົ້າຄິດໃນໃຈວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດ ຮ່າງກາຍຈຶ່ງຈະຄຶກຄັກດ້ວຍເຫລົ້າອະນຸ່ນ ແລະໃຈຍັງຄົງແນະນຳຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະຈະເກາະຄວາມໂງ່ຈ້າໄວ້ຢ່າງໃດ ຈົນຂ້າພະເຈົ້າຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ແມ່ນຫຍັງດີສຳລັບໃຫ້ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງມະນຸດທີ່ເຮັດ ພາຍໃຕ້ທ້ອງພ້າຕລອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ຂະນະທີ່ທ່ານອ່ານປັນຍາຈານ, ຈົ່ງຈົດຈຳຂໍ້ຄຳທີ່ໂຊໂລໂມນເວົ້າຢູ່ເລື້ອຍ: “ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ” (ປັນຍາຈານ 1: 3) “ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ” ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນການມີຊີວິດຢູ່ຕາມຄວາມຄິດທາງໂລກພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ: ບໍ່ມີຟ້າສວັນ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດຢູ່ເໜືອທັມຂາດ, ແລະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ການດຳລົງຊີວິດໃຫ້ມີຊີວິດຊື່ວາຕາມລຳພັງ “ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ” ເປັນການດຳເນີນຊີວິດທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ການພິຈາລະນາເບິ່ງຊີວິດພຽງແຕ່ “ພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ” ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດທາງໂລກກ່ຽວພັນຢູ່.

ຖ້າສັງຄົມໂລກເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນໝົດ, ມີປະໂຫຍດທັງໆ? ດັ່ງນັ້ນດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມປະຕິບັດດີ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່, ແລະຖ້າຊີວິດເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົວຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈກັບສິ່ງຂອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສະສົມໄວ້. ເອຊາຍາພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ເຫັນລັກສະນະທ່າທິການກໍ່ກະບົດຂອງຊົນຊາດ: “ໃຫ້ເຮົາກິນແລະດື່ມເພາະວ່າມື້ອື່ນນີ້ເຮົາຈະຕາຍ” (ເອຊາຍາ 22: 13) ໂຊໂລໂມນທົດຊອບແນວຄວາມຄິດນີ້ເບິ່ງວ່າຖ້າລາວສາມາດພົບຄວາມຊົມຊື່ນຈິງແລະບັນລຸເປົ້າໝາຍຈິງໃນຄວາມພໍໃຈ.

ເມື່ອໂຊໂລໂມນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບຕົວເອງ,” ລາວເວົ້າແທ້, “ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າໃນໃຈ.” ນີ້ເປັນການຊອກຄົ້ນຫາຢ່າງແທ້ຈິງ. ໂຊໂລໂມນໄດ້ເອົາຕົວເອງໃສ່ໃນຄວາມຄິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ໂຊໂລໂມນຕ້ອງການ “ທົດສອບເບິ່ງ” ບໍ່ວ່າພໍໃຈຫຼືບໍ່ພໍໃຈທັງສອງນຳໄປສູ່ຄວາມຍິນດີຊົ່ວຄາວ. ນີ້ເປັນບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນສຳລັບພວກເຮົາທັງໝົດ. ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະຕິຣາຄາຊັງຊາເບິ່ງບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຜູ້ໃດກໍຕາມ ທີ່ເຮົາບໍ່ເຫັນພ້ອມ, ມັນເປັນຄວາມສຳຄັນຍິ່ງທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າເຂົາມາຈາກທີ່ໃດ. ເພາະວ່າ, ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮູ້ທຸກໆສິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນອື່ນຫຼືວ່າພວກເຮົາຄວນຈະມີປະສົບການຢ່າງລະນ້ອຍກັບການຜິດສິນທັມ ແລະພຶດຕິກຳທີ່ຜິດສິນທັມທາງໂລກເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈບຸກຄົນທີ່ມີແນວຄວາມຄິດທາງໂລກ. ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນພິຈາລະນາເບິ່ງເຫດຜົນດ້ວຍເຫດໃດຄົນຈຶ່ງມີແຮງບັນດານໃຈດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຕາມວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດ.

ໂຊໂລໂມນກ່າວເຖິງຄວາມປະຕິບັດທີ່ຢູ່ສອງຈຸດທີ່ລາວກວດສອບຊອກຫາຄວາມຈິງ:

- **ການຫົວເລາະ.** ບາງເວລາພວກເຮົາພະຍາຍາມທີ່ຈະເອົາຂະນະສະຖານະການອິດອັດດ້ວຍການຫົວເລາະ. ພວກເຮົາອາດຫວັງວ່າເອົາຂະນະຄວາມໂສກເສົ້າດ້ວຍການຫົວເລາະ, ແຕ່ “ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຄວາມຫົວເລາະໃນໃຈອາດມີຄວາມໂສກເສົ້າ” (ສຸພາສິດ 14: 13) ການຫົວເລາະບໍ່ໄດ້ຊັບອກໃຫ້ເຫັນຄວາມດີໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ໂຊໂລໂມນຄົ້ນພົບວ່າຄວາມພໍໃຈແລະການຫົວເລາະສູນຫາຍໄປໂດຍໄວ.
- **ການຕື່ມເຫຼົ້າ.** ໂຊໂລໂມນຄົ້ນພົບວ່າການຕື່ມເຫຼົ້າອະນຸນຸຍາດບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມມ່ວນຊື່ນມາໃຫ້. ໂຊໂລໂມນບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມມືນເມົາ. ລາວຕື່ມເຫຼົ້າອະນຸນຸຍາດແຕ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າຄວາມມືນເມົາບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຕົວລາວເອງໄດ້ຮັບຄວາມເບີກບານໃຈເລີຍ. ທີ່ນີ້ລາວໄດ້ລະມັດລະວັງ. “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຳຮວດດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ....ຄວາມສລາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຊື່ນຳຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສະຕິປັນຍາ.” ໂຊໂລໂມນຕ້ອງການທີ່ຈະສັນນະສູດເບິ່ງວ່າຖ້າໃຊ້ເຫຼົ້າແມ່ນ “ມີທັງໆດີສຳລັບມະນຸດທີ່ເຮັດການຢູ່ພາຍໃຕ້ຟ້າສວັນ” ລະຫວ່າງການດຳເນີນຊີວິດຊົ່ວຄາວ.

ແມ່ນຫຼັງທີ່ໂຊໂລໂມນອະທິບາຍທີ່ສາມາດຂຽນປັນຍາບົດນຶ່ງສຳລັບນັກທຸກະກິດກ່ຽວກັບເຫຼົ້າທັງໝາຍ: ສ່ວນປະສົມຂອງເຫຼົ້າແລະການຫົວເລາະ. ທຸກໆຄົນຖືຈອກເຫຼົ້າຢູ່ໃນມືແລະກໍ່ຫົວເລາະຢ່າງສຸກເຮຮາ. ນັກໂຄສະນາຕ້ອງການທີ່ຈະໂມ້ມ້າວຈົດໃຈເຮົານີ້ແມ່ນ “ຊີວິດທີ່ດີ.” ແຕ່ໂຊໂລໂມນໄດ້ສະແດງຕໍ່ພວກເຮົາວ່າຄວາມມືນເມົາທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນແມ່ນ “ຄວາມສຸກສຸກສານ” ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີທັງໆສົມບູນ. “ມັນສິ້ນສຸດໄປກັບຄວາມໂຮ້ປະໂຫຍດ.”

2 ປັນຍາຈານ 2:4-8

4 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງເຮືອນຫລາຍຫລັງ ແລະປູກສວນອະນຸ່ນຫລາຍຕອນ 5 ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດສວນພັກຜ່ອນຢ່ອນໃຈ ແລະສວນໝາກໄມ້ຫລາຍແຫ່ງ ປູກຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກທຸກຢ່າງໄວ້ໃນສວນເຫລົ່ານັ້ນ 6 ຂ້າພະເຈົ້າສ້າງສະນ້ຳຫລາຍສະສຳລັບຕົວເອງ ເພື່ອຈະໃຊ້ນ້ຳໃນສະນັ້ນທົດຕົ້ນໄມ້ທີ່ກຳລັງງອກງາມ 7 ຂ້າພະເຈົ້າຊື້ຂ້າທາດຊາຍຍິງໄວ້ ມີຂ້າທາດເກີດຂຶ້ນໃນເຮືອນ ຂ້າພະເຈົ້າມີຜູ້ງົວ ຜູ້ແບ້ ແກະ ເປັນສົມບັດຫລາຍກວ່າຂອງບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າ 8 ຂ້າພະເຈົ້າສະສົມເງິນຄຳໄວ້ ແລະຮວບຮວມຊັບສົມບັດອັນຄວນຄູ່ກັບກະສັດ ແລະຄວນຄູ່ກັບເມືອງທັງຫລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າມີນັກຮ້ອງຊາຍຍິງສຳລັບຕົວເອງ ແລະເມັຍນ້ອຍ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງຖືກໃຈຂອງຜູ້ຊາຍ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ຄົນຊອກຫາຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມສຸກສຸກສານບໍ່ມີທັງສຳເລັດ, ບາງທີການສ້າງອານາເຂດສ່ວນຕົວອາດຈະເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຮົາມີຄວາມໝາຍຕາມທີ່ເຮົາປາຖນາ. ຈຶ່ງສັງເກດເບິ່ງຄຳເວົ້າທີ່ໂຊໂລໂມເອງສຸມໃຈໃສ່ “ການບັນລຸຜົນສຳເລັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ....ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າເອງ.... ສຳລັບບ້ານເມືອງຂອງພະເຈົ້າ.” ໂຊໂລໂມນຕັ້ງຂໍ້ສຳຮວດຄວາມໝາຍໃນສີ່ຈຸດ:

1. **ສ້າງແຜນງານ.** ໂຊໂລໂມນເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊານການກໍ່ສ້າງ. ກະສັດດາວິດເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງມາທຸກຢ່າງເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານ, ແຕ່ລູກຊາຍຂອງພຣະອົງ, ໂຊໂລໂມນ ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງ (1 ກະສັດ 5:6), ດີເທົ່າກັນກັບພຣະຣາຊວັງຂອງລາວ (1 ກະສັດ 7: 1- 12).
2. **ສະສົມຊັບສົມບັດມາກມາຍ.** ຄວາມຮັ່ງມີໃນໂລກສມັຍບູຮານແມ່ນພິສູດຫຼັກຖານໂດຍທ່ານມີຄົນຮັບໃຊ້ຫຼາຍປານໃດ, ແລະໂຊໂລໂມນມີຄົນຮັບໃຊ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຊັບສົມບັດຂອງໂຊໂລໂມນບໍ່ແມ່ນ “ ເງິນໃໝ່”; ລາວມີຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ນຳດິນນານຈົດເຂົາມີລູກແລະລູກຫຼານ ເຂົາຍັງສືບຕໍ່ຮັບໃຊ້ໃນເຮືອນໂຊໂລໂມນ.
3. **ເປັນຜູ້ລ້ຽງດູນັກສິລະປິນ.** ຊາໂລໂມນບໍ່ພຽງແຕ່ມີຂ້າທາດບໍລິວານຫຼວງຫຼາຍ, ລາວຍັງ “ ຮວບຮວມນັກຮ້ອງຊາຍແລະຍິງໄວ້ສຳລັບຕົວລາວເອງ.” ນີ້ແມ່ນນັກຮ້ອງປະສານສຽງສ່ວນຕົວຂອງໂຊໂລໂມນ. ລາວນຳເຂົາອອກມາສະແດງຖ້າວ່າລາວຕ້ອງການຄວາມມ່ວນຊື່ນ.
4. **ປ່ອຍຕາມໃຈຕົນເອງທາງດ້ານເພດສັມພັນ.** ຄວາມຫາຍະນະຂອງໂຊໂລໂມນແມ່ນການປ່ອຍປະລະເລີຍທາງດ້ານເພດສັມພັນກັບຜູ້ຍິງມາກມາຍຫຼວງຫຼາຍຂອງລາວ. “ ລາວມີເມັງເຈັດຮ້ອຍຄົນຜູ້ເປັນເຈົ້າຍິງແລະສາມຮ້ອຍຄົນຜູ້ເປັນເມັງນ້ອຍ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຫັນເຫຈັດໃຈຂອງລາວໜີໄປທາງອື່ນ” (1 ກະສັດ 11:3).

ເມື່ອພວກເຮົາຄົ້ນຫາຄວາມໝາຍໂດຍການສ້າງອານາເຂດ ແລະການຄອບຄອງຊັບສົມບັດຂອງພວກເຮົາ, ມັນອາດຈະປາກົດຕໍ່ໂລກທີ່ວ່າພວກເຮົາມີທັງໝົດ. ແຕ່ " ສິ່ງຂອງ" ບໍ່ໄດ້ຕອບສນອງຄວາມພໍໃຈ. ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຕື່ນເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການແລະຄວາມໝາຍ. ຊັບສົມບັດ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ແລະການຕື່ນເຕັ້ນທຸກຢ່າງສິ່ງກັບເຮົາຍົກເວັ້ນອັນໃດເປັນເຮືອງສຳຄັນ.

3 ບັນຍາຈານ 2:9-11

⁹ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນໃຫຍ່ ແລະຈະເຮັດຫລາຍກວ່າບັນດາຄົນທີ່ເຄີຍຢູ່ມາກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າໃນເຢຣູຊາເລັມ ແລະສະຕີບັນຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁰ ສິ່ງໃດທີ່ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢາກເຫັນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ປິດບັງ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫ້າມໃຈຈາກຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນໃດ ເພາະໃຈຂ້າພະເຈົ້າພົບຄວາມສຸກສຸກສານໃນບັນດາງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະນີ້ເປັນສ່ວນຈາກງານທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ¹¹ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຫັນມາເບິ່ງບັນດາສິ່ງທີ່ມີຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ແລະຄວາມອິດເມື່ອຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າທຸ້ມເຫລີງໄປ ແລະເບິ່ງແມ່ ທຸກຢ່າງກໍບໍ່ໄດ້ຜົນ ຄືກິນລົມກິນແລ້ງ ແລະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ.

ໂຊໂລໂມນສຳເຮັດທາງດ້ານຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ດັ່ງນັ້ນມັນເປັນການງ່າຍທີ່ລາວຈະອວດອ້າງ, " ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫ່ງແລະຍິ່ງໃຫ່ງກວ່າຜູ້ທີ່ມີຢູ່ກ່ອນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ." ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນສິ່ງບໍ່ດີ, ຈົ່ງພິຈາະນາເບິ່ງວ່າກະສັດດາວິດເປັນພໍ່ຂອງລາວ. ການເພີ່ມພູນຊັບສິນ, ໂຊໂລໂມນຍັງເປັນເໝືອນຄົນທີ່ຮັ່ງມີໃນໂລກປັດຈຸບັນ (1 ກະສັດ 10: 14- 29) ຂອບເຂດຈຳກັດໃນການພະຍາຍາມໃຫ້ພໍໃຈແມ່ນບໍ່ເປັນການໃຫ້ລາງວັນ. ພາຍຫຼັງຄວາມສຳເຮັດທັງໝົດຂອງລາວ, ໂຊໂລໂມນອ້າງວ່າເປັນການຖືກຕ້ອງທີ່ລາວໄດ້ຮັບຄວາມມ່ວນຊື່ນຂອງທຸກໆຄວາມສນຸກສນານພາຍໃຕ້ດວງຕາເວັນ. ລາວເຫັນສິ່ງນີ້ເປັນເໝືອນລາງວັນຂອງລາວເອງ ເພື່ອທຸກໆຄວາມພະຍາຍາມຕໍ່ສູ້ຂອງລາວ. ທັງໆທີ່ການແລ່ນໄລ່ຕິດຕາມຄວາມສນຸກສນານຂອງລາວ, ໂຊໂລໂມນຈະບໍ່ສາມາດໜີຈາກການ "ດົ້ນລົມຕໍ່ສູ້" ເພາະພວກເຮົາເປັນຄົນບາບຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມບາບ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ໜີພົ້ນຈາກການທຳງານໜັກຢູ່ໃນຊີວິດປັດຈຸບັນນີ້. ໂຊໂລໂມນອະທິບາຍວ່າການແລ່ນໄລ່ຕິດຕາມຄວາມສນຸກສນານເປັນສິ່ງທີ່ລາວຄວນໄດ້ຮັບ, ແຕ່ "ລາງວັນ" ນີ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າບໍ່ເປັນລາງວັນຈັກດີ້.

ການໝັກໝູນຢູ່ນຳການສຸມໃຈໃສ່ການບັນລຸຜົນສຳເຮັດເຮັດໃຫ້ເຮົາວ່າງເປົ່າ. ໂຊໂລໂມນໄດ້ປະເຊີນໜ້າຕໍ່ໜ້າກັບທຸກໆສິ່ງທີ່ລາວທຳສຳເຮັດແລະທັງໝົດນັ້ນລາວຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫລວງຫລາຍເພື່ອຈະປະສົບຜົນສຳເຮັດ. ຜົນສຸບຂອງລາວໃນຂໍ້ 11 ແມ່ນເລີ້ມດ້ວຍ " ບໍ່ເປັນປໂຍດ..... ແລ່ນໄລ່ຕິດຕາມລົມ..... ບໍ່ມີປໂຍດທັງໆ." ມັນເປັນດັ່ງທີ່ຖ້າໂຊໂລໂມນພະຍາຍາມກວດສອບທັງໝົດ ຄຳສັບທີ່ເປັນດ້ານລົບທີ່ລາວໃຊ້ໃນປື້ມແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບເພື່ອຮ້ອງຄວນຄາງ " ທຸກຢ່າງບໍ່ໄດ້ເກີດຜົນ!" ຖ້າຊີວິດນີ້ມີທໍ່ນັ້ນ, ແລະຖ້າພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຄືກັບ ໂຊໂລໂມນ, ຄິດເບິ່ງວ່າໂລກເປັນໜີ້ເຮົາ, ວຽກງານຂອງເຮົາເປັນໜີ້ເຮົາ, ແລະທຸກໆຄົນເປັນໜີ້ເຮົາສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດ; ຈາກນັ້ນພວກເຮົາຈະວ່າງເປົ່າຄືກັນ. ຄວາມສນຸກສນານ ແລະການເປັນເຈົ້າຂອງອາດມີຄວາມຮູ້ສຶກຄືກັບລາງວັນສຳລັບງານຂອງເຮົາ, ແຕ່ມັນເປັນລາງວັນທີ່ບໍ່ຄົງຢູ່ຖາວອນ.

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ໃຫ້ຄວາມສຸກທີ່ຄົງຢູ່ຖາວອນ. ຈົ່ງເລີ້ມຝຶກຝົນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີນີ້ໃນຊີວິດຂອງທ່ານໃນອາທິດນີ້. ຈົ່ງເລືອກເບິ່ງນຶ່ງຂັ້ນຕອນໃນຄຳແນະນຳຕໍ່ລົງໄປນີ້.

- ❖ **ໃຫ້ກຽດຊື່ສຽງແກ່ພຣະເຈົ້າ.** ທ່ານຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບການແລ່ນໄລ່ຕິດຕາມຄວາມວ່າງເປົ່າຂອງຄວາມສນຸກສນານ? ສະແດງບາງສິ່ງທີ່ທ່ານຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະເຮັດ. ແຕ່ເຮັດດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຢຊູຄຣິດແລະໃຫ້ກຽດຊື່ສຽງແກ່ພຣະເຈົ້າ.
- ❖ **ຈົດຈຳຂໍ້ພຣະຄຳພີ.** ຈົ່ງຈຳຂໍ້ພຣະຄຳເຊັ່ນໃນ ພິລິປໂປຍ 4: 4-7 ແລະທ່ອງຂຶ້ນໃຈເມື່ອທ່ານເກີດມີຄວາມກັງວົນ, ການເຮັດໃຫ້ໝົດກຳລັງໃຈ, ຫຼືການທຳງານໜັກຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມວ່າງເປົ່າຂອງຕົວທ່ານເອງເພື່ອຊອກຫາ "ລາງວັນ" ໃນທາງຜິດ.
- ❖ **ຍອມຮັບການບັນລຸຜົນສຳເຮັດຂອງຄົນອື່ນ.** ພວກເຮົາໄດ້ຈັບຜິດໃນຜົນສຳເຮັດຂອງພວກເຮົາເອງ. ນັ້ນກໍ່ໃຫ້ເກີດ " ລາງວັນ" ຄວາມສາມາດທາງຄວາມຄິດ. ຕິດຕໍ່ຄົນອື່ນແລະຂອບໃຈລາວທີ່ປະສົບຜົນສຳເຮັດ. ໝູນໃຈລາວ. ພິຈາະນາວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນທາງການຍືນຍັນ ໃນການປະພຶດຂອງຄົນອື່ນ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ້ງກັບຄວາມຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພໍໃຈ. ຍອມໃຫ້ພຣະອົງເປັນຕົ້ນກຳເນີດຄວາມສຸກອັນຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງທ່ານ. ຄວາມປິຕິຍິນດີສນຸກສນານຂອງທ່ານແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ.